

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 13/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. januára 2019 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], správkyne konkurznej podstaty úpadcu [REDAKČIA], zastúpenej Mgr. Jankou Krakovskou, Čajakova 1, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 30 Cbi 16/2012 zo 4. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA], správkyne konkurznej podstaty úpadcu [REDAKČIA], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], správkyne konkurznej podstaty úpadcu [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 30 Cbi 16/2012 zo 4. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v procesnom postavení žalobkyne na okresnom súde žalobou domáhala určenia neúčinnosti právneho úkonu. Sťažovateľka podala na okresnom súde 16. novembra 2012 žalobu, ktorou požadovala, aby okresný súd určil, že „Právny úkon úpadcu - bezodplatné postúpenie práv z lízingovej zmluvy č. LZF/10/52990 z úpadcu na žalovaného, na základe ktorého bola na žiadosť úpadcu dňa 01.06.2012 uzavretá medzi [REDAKOVANÉ] a žalovaným Zmluva o zmene subjektu Leasingovej zmluvy č. LZF/10/52990 pôvodne uzavretej medzi úpadcom a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] 14.07.2010, je voči veriteľom úpadcu neúčinný.“

Žalovaný je povinný do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku nahradiť žalobcovi trovy súdneho konania, ktoré žalobca vyčísli do troch dní odo dňa vyhlásenia rozsudku. “

3. Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že 21. januára 2013 sťažovateľka doručila okresnému súdu tri podania, a to:

- návrh na pripustenie vedľajšieho účastníka (vlastníka predmetu lízingu);
- návrh na zmenu žaloby, ktorým žalobu rozšírila tak, že žiadala okresný súd, aby určil, že «Právny úkon úpadcu - dvojstranná dohoda uzavretá medzi úpadcom a žalovaným o bezodplatnom postúpení práv z lízingovej zmluvy č. LZF/10/52990 z úpadcu na žalovaného, na základe ktorej bola na žiadosť úpadcu dňa 01.06.2012 uzavretá medzi úpadcom, [REDAKOVANÉ] a žalovaným Zmluva o zmene subjektu Leasingovej zmluvy č. LZF/10/52990 pôvodne uzavretej medzi úpadcom a [REDAKOVANÉ] dňa 14.07.2010, je voči veriteľom úpadcu neúčinný (ďalej len „výrok 1“).

Právny úkon úpadcu - uzavretie trojstrannej Zmluvy o zmene subjektu Leasingovej zmluvy č. LZF/10/52990 dňa 01.06.2012 medzi úpadcom, [REDAKOVANÉ] a žalovaným, na základe ktorej boli postúpené práva z lízingovej zmluvy č. LZF/10/52990 uzavretej medzi úpadcom a [REDAKOVANÉ] dňa 14.07.2010 je voči veriteľom úpadcu neúčinný (ďalej len „výrok 2“).

Právo nadobudnúť vlastnícke práva k osobnému motorovému vozidlu značky HYUNDAI i30, VIN: [REDAKOVANÉ] ktoré bolo obstarané prostredníctvom lízingovej zmluvy č. LZF/10/52990 uzavretej medzi úpadcom a [REDAKOVANÉ] dňa 14.07.2010 za splnenia podmienok uvedených v tejto zmluve patrí úpadcovi (ďalej len „výrok 3“).

Alternatívne:

Žalovaný je povinný do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu nahradiť do konkurznej podstaty úpadcu hodnotu práv, ktoré získal na úkor majetku úpadcu na základe bezodplatného postúpenia práv z lízingovej zmluvy č. LZF/10/52990 uzavretej medzi úpadcom a [REDAKOVANÉ] dňa 14.07.2010 v spojení so Zmluvou o zmene subjektu Leasingovej zmluvy č. LZF/10/52990 uzavretej dňa 01.06.2012 medzi ním (žalovaným), úpadcom a [REDAKOVANÉ] vo výške 8.500,- eur (ďalej len „výrok 4“).

Žalovaný je povinný do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku nahradiť žalobcovi trovy súdneho konania, ktoré žalobca vyčíslil do troch dní odo dňa vyhlásenia rozsudku (ďalej len „výrok 5“).»;

- návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

4. Okresný súd o návrhu na zmenu žaloby rozhodol uznesením č. k. 30 Cbi 16/2012-71 z 12. decembra 2013 tak, že pripustil zmenu žaloby v časti výrokov 1, 2, 3. O navrhovaných výrokoch 4 a 5 okresný súd nerozhodol. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: „Pri prepise nového znenia žaloby však zrejme opomenul súd doplniť alternatívny petit a tiež petit o trovách konania, čo vyplýva z toho, že súd tento návrh zmeny neodmietol. Toto pochybenie si nevšimol ani PZ sťažovateľky. Vychádzal z toho, že súd pripustil zmenu žaloby...“

V ďalšom okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 30 Cbi 16/2012-132 z 26. februára 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým určil, že „Právny úkon úpadcu - dvojstranná dohoda uzavretá medzi úpadcom a žalovaným o bezodplatnom postúpení práv z lízingovej zmluvy... z úpadcu na žalovaného... je voči veriteľom úpadcu neúčinný.

Právny úkon úpadcu - uzavretie trojstrannej Zmluvy o zmene subjektu Leasingovej zmluvy... medzi úpadcom, [REDAKOVANÉ] a žalovaným... je voči veriteľom úpadcu neúčinný.

V prevyšujúcej časti návrh zamietá.

Žiadnemu z účastníkov náhradu trov nepriznáva.“

5. Proti rozsudku okresného súdu v prevyšujúcej časti podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom Krajský súd v Košiciach rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 CoKR 21/2016 z 30. septembra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu v jeho prevyšujúcej časti a vo výroku o náhrade trov konania potvrdil.

Rozsudok krajského súdu napadla sťažovateľka dovolaním na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Najvyšší súd uznesením v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Obdo 10/2017 z 29. novembra 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol: *„Súd prvej inštancie teda musí rozhodnúť, teraz postupom podľa § 142 a 143 CSP, o pripustení zmeny žaloby aj v časti alternatívneho petitu, berúc do úvahy jeho nadväznosť na už právoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie (rozsudok č. k. 30Cbi/16/2012-132 zo dňa 26. februára 2016) v prvých dvoch výrokoch a včasnosť tohto návrhu v kontexte uplatneného nároku.“*

6. Po vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd rozhodol napadnutým uznesením o nepripustení zmeny žaloby v znení sťažovateľkou navrhovaného alternatívneho petitu – výroku 4 a následne rozhodol rozsudkom sp. zn. 30 Cbi 16/2012 z 10. októbra 2018, ktorým rozhodol už len o tej časti žaloby, ktorá nenadobudla právoplatnosť v zmysle rozsudku krajského súdu (právoplatnosť nenadobudol výrok 3 a výrok 5).

7. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: *„Podľa nášho názoru si súd prvej inštancie nesprávne vyložil rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorým mu nebola uložená povinnosť len rozhodnúť o pripustení zmeny žaloby aj v časti alternatívneho petitu. ale toto jeho rozhodnutie malo výslovne brať do úvahy jeho nadväznosť na už právoplatné jeho rozhodnutie v prvých dvoch výrokoch a tiež včasnosť tohto návrhu v kontexte uplatneného nároku.“*

... rozhodnutie súdu prvej inštancie o návrhu zmeny žaloby nevychádza z objektívnych skutočností, nezodpovedá skutočne vykonanému dokazovaniu a priebehu

konania. Navyše vôbec nie je riadne odôvodnené, nevyplýva z neho, aké konkrétne iné dokazovanie bolo do podania návrhu na zmenu žaloby vykonané, ktoré by skutočne mohlo brániť rozhodnúť o žalobe v zmysle alternatívneho petitu. Preto sa toto rozhodnutie javí ako svojvoľné, z dôvodu ktorého je nezákonné.“

8. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„uznesením Okresného súdu Košice I, sp. zn. 30Cbi/16/2018 (správne má byť sp. zn. 30 Cbi 16/2012, pozn.) zo dňa 04.10.2018, ktorými tento súd nepripustil zmenu žaloby v zmysle návrhu sťažovateľky zo dňa 21.01.2013 boli porušené jej základné práva a slobody garantované v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 6 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

Ďalej sťažovateľka žiada Ústavný súd Slovenskej republiky, aby zrušil uznesenie Okresného súdu Košice I, sp. zn. 30Cbi/16/2018 (správne má byť sp. zn. 30 Cbi 16/2012, pozn.) zo dňa 04.10.2018 a v rozhodnutí, v ktorom vysloví porušenie základných práv a slobôd sťažovateľky priznal sťažovateľke náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.000.- eur a nárok na náhradu trovy právneho zastúpenia, ktoré sťažovateľka v prípade úspechu vyčísli.“

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

III.

14. Podstatou sťažnosti je námietka sťažovateľky, že „*súd prvej inštalácie sa neriadil právnym názorom a pokynmi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky...*“, pokiaľ nepripustil zmenu žaloby v zmysle jej návrhu v časti výroku 4.

15. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou

ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. II. ÚS 386/2017, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

16. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (m. m. II. ÚS 478/2015, II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. II. ÚS 386/2017, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Inak povedané, povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v ním rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, obe vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochrany účastníkov konania pred svojevôľou súdu.

17. Najvyšší súd v uznesení, ktorým zrušil rozsudok krajského súdu a okresného súdu a vrátil vec na ďalšie konanie okresnému súdu, uviedol, že okresný súd musí „rozhodnúť, teraz postupom podľa 142 a 143 CSP, o pripustení zmeny žaloby aj v časti alternatívneho petitu...“.

18. Okresný súd napadnutým uznesením rozhodol podľa § 143 ods. 3 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého ak súd nepripustí zmenu žaloby, pokračuje v konaní o pôvodnej žalobe.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd uviedol: „*Súd pri úvahe o tom, či bude súhlasiť so zmenou žaloby môže zvažovať iba to, či výsledky doterajšieho konania (ako celku) môžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe. Žalobca v podaní doručenom konajúcemu súdu dňa 22.01.2013, uviedol, že v tomto prípade z dlžníkovho (úpadcovho) majetku ušlo právo nadobudnúť za cenu 67,65 EUR vlastnícke práva k hnutelnej veci o hodnote cca 8500,00 Eur a z tohto majetku (v danom prípade z práva stať sa vlastníkom hnutelnej veci obstaranej na lízing, z ktorého navyše úpadca ku dňu postúpenia práv zaplatil už 82,13% ceny lízingu) majú právo byť uspokojení veritelia úpadcu.*

Vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca žalobcu sumu 8500,00 Eur nepreukázal, sám v podaní zo dňa 22.01.2013 uviedol približnú hodnotu hnutelného majetku, má konajúci súd za to, že v ďalšom konaní by bolo potrebné rozsiahlym dokazovaním sumu 8500,00 Eur preukázať, čím by nebola zachovaná zásada hospodárnosti a rýchlosti konania vyjadrená v článku 17 CSP...“

19. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že okresný súd po vydaní napadnutého uznesenia rozhodol rozsudkom aj o tej časti žaloby, ktorá nenadobudla právoplatnosť v zmysle rozsudku krajského súdu (právoplatnosť nenadobudol výrok 3 a výrok 5).

Podľa slov sťažovateľky „Preto predovšetkým s ohľadom na právnu istotu sťažovateľky je za daných okolností a napriek podanému odvolaniu jedinou možnosťou naplnenia jej práva na spravodlivé súdne konanie... čo je možné jedine formou ústavnej sťažnosti.“

20. Ústavný súd už vyslovil, že nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou

garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nemajú možnosť namietaný protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

21. Ústavný súd už v rámci svojej predchádzajúcej judikatúry taktiež vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Civilnom sporovom poriadku [pred 1. júlom 2016 v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06)]. V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd poukazuje na to, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo (IV. ÚS 254/2011).

Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky zo zásady možnosti preskúmania len meritórnych právoplatných rozhodnutí, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky je však už aj to, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ale zároveň aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09).

22. Ústavný súd nezistil žiadne dôvody na pripustenie výnimky z uvedenej zásady, pokiaľ ide o sťažnosť smerujúcu proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorým nepripustil návrh sťažovateľky na zmenu žaloby. Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti (nezákonnosti) a arbitrárnosti napadnutého uznesenia okresného súdu ako prvostupňového súdu konajúceho v právnej veci sťažovateľky nemôže byť samo osebe dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okresný súd v danom prípade neodmietol sťažovateľke poskytnutie súdnej ochrany, jej návrhom na zmenu žaloby sa zaoberal a rozhodol o ňom v súlade s procesným právom, ktoré mu takýto postup umožňuje (§ 143 Civilný sporový poriadok).

23. Podľa názoru ústavného súdu okresný súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné všeobecne záväzné právne predpisy v súlade s ich znením, obsahom i duchom a tiež rešpektoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým bol v konaní viazaný. Závery okresného súdu obsiahnuté v napadnutom uznesení je následne potrebné považovať za výraz autonómneho rozhodovania okresného súdu. Postup okresného súdu a napadnuté uznesenie okresného súdu sú ústavne konformné, nie sú svojvoľné (arbitrárne) alebo ústavne neudržateľné pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

24. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

25. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia. Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľky ako celok odmietol, o ďalších nárokoch v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2019